

„Убеђен сам да мој рад још није ни почео“, рекао је Албер Ками две године пре своје смрти која чија се педесетогодишњица обележава 4. Јануара.

Француски писац, есејиста и драматург, Албер Ками добитник је Нобелове награде за књижевност. Својим ставом био је близак Сартру али се њихово пријатељство прекида 1940. када Сартр јавно подржава Стаљинову политику.

Писао је, да би спасао себе. *„Приморао сам себе да живим као и сви други и да личим на друге. Рекао сам оно што је било неопходно да ујединим људе, чак и кад сам се осећао као странац, на крају, догодила се катастрофа. Сада, међу рушевинама, лутам, као одметник изнурен и помирен са својом усамљеношћу и слабошћу. Морам пронаћи истину након што сам у лажи провео цео живот“.*

Ками умире 1960. у аутомобилској несрећи. „Први човек“, дело које је Ками сматрао врхунцем свог стваралаштва пронађено је у блату, крај места где се несрећа догодила. Недовршени роман објавила је Камијева ћерка 1995. године. Међу његовим најпознатијим делима издвајају се „Странац“ и „Куга“.

„Никада нећеш бити срећан ако и даље будеш трагао за

оним из чега срећа састоји. Никада нећеш живети ако будеш тражио смисао живота`.

Рођен је у Алжиру 1913. у радничкој породици. Мајка му је била неписмена праља а отац земљорадник. Када је Ками имао само годину дана отац му је умро од рана задобијених у бици на Марни. Његово тело никада није пребачено у Алжир. Током рата алберова мајка радила је у фабрици. Након што је преживела шлог остала је глува и није могла да говори, умела је да чита са усана. `У нашој кући ствари никада нису имале име`, сећао се касније Ками. `Никада нисам могао да је погледам а да ме сузе не потекну низ лице`.

Стипендија коју је добио 1923. омогућила је му је школовање на алжирском лицеју где се школовао од 1924. до 1932. Оболевши од туберкулозе због које је имао проблема целог живота морао је да одустане од атлетике. У периоду од 1935. До 1939. Променио је неколико занимања и почео да се интересује за идеологију Маркса и Енгелса.

Прво путовање у Европу догодило се 1936., где је отишао како би се лечио. Ту пише и објављује прву колекцију есеја коју посвећује свом професору филозофије.

Постаје препознатљив као писац и његов углед у Алжиру расте. Био је активан и у позоришту. У Француску се сели 1938. а само годину дана касније разводи се од своје прве жене јер је била зависник. Поново се оженио 1940. Једном

математичарком и пијанисткињом.

Током Другог светског рата био је члан покрета отпора. Заједно са Сартром основао је левичарске новине и био уредник. Његов други роман `Странац` који је започео у Алжиру пре рата објављен је 1942. По роману је снимљена неколицина филмова а најуспешнијим сматра се Висконтијев филм из 1967. премда је главни глумац, четрдесетогодишњи Марсело Мастројани, по многим сувише стар за улогу тридесетогодишњег

Мерсоа .

Исте 1942., појављује се и есеј `Мит о Сизифу`. Чувена реченица је : ` Постоји само једно истинско филозофско питање а то је питање самоубиства.`

Нобелову награду примио је 10. децембра 1957.

` Сваки човек, и из још јачих разлога, сваки уметник жуди за признањем. Тако и ја. Али нисам могао да се помирим са вашом одлуком а да не упоредим њене последице са оним што ја заправо

јесам. Човек, скоро младић, богат само својим сумњама, са радом који још траје, навикнут да живи у самоћи писања и без пријатеља: како не би осетио напад панике чувши одлуку која ће га изненада усамљеног пренети у центар заслепљујућег светала? Са којм осећањем би он требало да прихвати ту част док су други писци Европе, међу којима су они највећи, осуђени на тишину, док његова домовина пролази кроз бескрајну беду?